

ZLOMY A PÁ~ELOMY - XXV.

Čtvrtek, 04 duben 2013

Některé porady jsou prostě živější. A tahle moje druhá, rektorátní, byla. Musím poznamenat, že v prvním týdnu se z vás jeví docela pozitivně. Je to sice hodně brzké srovnání, ale čekal jsem to od začátku horší. Ne ve smyslu nepřijemnosti, ale spíše nezájmu. A ten se rozhodně nekonal.

„Pokud se vám podaří realizovat to, co tady předestíráte, budete po dlouhé době první, co tu něco takového rozhýbal.“

To bude mít rektor radost, oznámil mi vedoucí technického úseku, dál bych, se kterým bude nutné spolupracovat.

„Zkusím to. Mám výhodu v tom, že si můžu dělat co chci. Kdyby to nevyšlo, tak to prostě nevyšlo.“

„To vám přijde jako výhoda?“

„Z jedné strany docela určitě. Ale člověk musí řešit problémy osobně, ale jen do určité míry, jinak se v nich utluče.“

Erben zakýval hlavou.

„Nevím, nevím. Ale máte pravdu v tom, že vaše dva předchůdci to brali osobně, možná a pozitivně.“

Zase mi něco zavrtělo v kapse. Doufám, že je doma všechno v pořádku.

Tak jsem te na staré adrese už nenasel a telefon mi neberes. Razím domu, kdyžtak se ozvi.

Mirek. Hodně letý kamarád, byl u nás naposled, když jsme ještě bydleli s Myškovou sami v malém bytě.

Tak to má mrzí, jestli se mineme.

Telefon chvíli vyzváněl a pak ho konečně zvednul.

„No?“

„No co no! Kde jsi?“

„Nazdár. Zrovna se pokouším vyjet z Hradce zpátky domš, ale uš¾ mš to potšetí pšivedlo do centra.“

Standardní problém návštšvníš tohohle kouzelného mšsta.

Sem se dostanou, ale vrátit se, to není tak jednoduchý.

Kdysi Myška vymyslela, še Hradec se k návštšvníšm chová prostš nezdošile.

To aby odradil ty blbý, a zšstávali tady jenom ti fajn.

„No vidíš. Tak kam pospícháš. Já mšl poradu, nemohl jsem brát telefony. Kde teš zhruba jsi?“

Vzpomšl jsem si, jak mš kdysi Pavlína pokoušela navést nškam .. to jsem tady ještš netrefil ani z nádraš na poštu.

To uš¾ je hroznš dávno.

Mirek mi popisoval nšco, co se zdálo vypadat jako lízátka, šili stadión. Po levé stranš.

„Hele, vydrš, ješ pošád dál a aš dorazíš na kšišovatku, kde budeš mít po pravé ruce takovou šervenou vilku – jmenuje se Aniška – tak odboš doprava, pak ještš jednou a já tam budu šekat.“

„Není to moc jednoduchý?“

„Jednoduchý?“

„No na to jak se tady motám mi to pÅ™ijde prostĚ moc jednoduchý. To urĚitĚ netrefím.“

„Trefíš. ProstĚ je po okruhu, drĚ se vpravo a u té vilky odboĚ.“

Vzal jsem to pÅ™ímo pÅ™es mĚsto, takĚ bych ho mĚl pÅ™edjet. Mezitím jsem mĚl telefon od Pavlíny.

„Jirko? Kdy dnes budeš?“

„Co nejdĚív to pĚjde Pavlíno. Co potĚbuješ?“

„Nic, jen mĚ napadlo ti zavolat.“

„Tos udĚlala dobĚ, budeme mít návštĚvu.“

„Jejda. Koho?“

„Mirek .. tedy pokud trefí, ale já doufám, Ě jo.“

„Ten tvĚj kamarád .. odtamtud?“

„Jojo. Máme nĚco malého doma?“

„Jo. Majdu. Ale tu mu nedám. StejnĚ si pak skoĚíte na jedno, Ě?“

„To nevím, záleĚí, kdy pojedete domĚ.“

ONA

V podvečer dorazili.

Ležela jsem zrovna s Majdou na gauči – byl čas kojení.

A jelikož jsem z těch nestydatých žen, co docela v pohodě kojí i pomed cizími, zcela jistě ve vlastním bytě, byl chudák hned zkraje konfrontován s nečekaným výjevem.

„Vítej, Mirku. Ciť se jako doma. Budu ti tykat, protože jsi Jirkův kamarád, OK?“ usmála jsem se naňho co nejzářivěji.

Přece jen drobně hrozila trapná situace a ty obvykle zažehávám co nejzářivějiším úsměvem.

Větinou to funguje.

Jenže Mirek zůstal stát mezi dvěma a tvánil se poměrně rozhozeně.

„Prosím tě pojď dál,“ plácl ho Jirka po rameni. „Žádný problém, nám to u vás vbec nepřijde... co si dáš?“

Na tomhle místě je, milé dámy, potěbné prozradit, že můj drahý vypadá jak Marlon Brando v nejlepších letech, řili takhle:

V oblasti mužské krásy tudíž určitě nestrádám.

Jenomže - jakmile se Mirek konečně rozhybal a vešel, vypadalo to, že vešel George Clooney v zarostlé verzi. Nevím, jestli jste někdy něco podobného zažili na vlastní kůži, v rovině teorie to působí trapně a pubertálníčky vzhledem, že ve skutečnosti to s váma jako ženskou zacloumá. Najednou máte v obýváku toto (a ještě k tomu vyplázlé prso):

Pro mě sakra Jirka nevaroval?? Najednou jsem usoudila, že Majda už má dost, a bleskově jsem s ní zmizela v ložnici. Bylo nutno hodit pohled do zrcadla.

No samozřejmě... bůhví, jestli jsem se vůbec stihla ráno uvest.

To je děs! A to flekaté triko od mlíka!

Naposledy jsem se tak rychle převlékla v patnácti, kdy už u nás zazvonil kluk, co se mi strašně moc líbil a maminka ho pustila dovnitř bez konzultace se mnou.

„Tak povídej, starej brachu, jak jde život,“ slyšela jsem z pokoje hlaholit Jirku.

„Ale, ani se neptej. Rozvádím se.“

„Jak to? Já si myslel, že zrovna vy dva spolu vydržíte do smrti.“

„No, já si to myslel taky. Jenže kólově k miní a ženy mění.“

„Chceš o tom mluvit?“

„Upřímě? Ani ne. Mám toho plné zuby.“

„Tomu rozumím. Já se rozváděl dva roky a málem jsem to nepřežil.“

„Něco jsem slyšel. Podle toho, co Milena řekla po mstě, jsi výtvarník gauner jak Rath.“

„Jo jo, bráním ji ve styku s Myškovou, kromě toho jsem ji o všechno obral.“

Mirek se zasmál.

„Poslouchej, půjdem si někde kam sednout? Nerad bych rušil tvou mladou paní...“

No tak to byl nejvyšší čas zasáhnout. Posadila jsem Majdu do ohrádky a vešla do obýváku.

„Ale kdepak, o žádném rušení nemám být ani třeba. Co byste tomu řekli, pánové, kdybych vám udělala něco dobrého k jídlu?“

Pivo máme taky jen v lednici. Přece má tady nenecháte samotnou, opuštěnou...“ udělala jsem na ně loudivé veliké oči.

Na oba.

ON

Děsná ženská.

Já jí snad roztrhnu ..a to jsem si myslel, jsem pro ní aspoň Brad Pitt.

A dostane ji i obyčejnej okolodoucí Clooney …

ROMAN